

af denne Sag, saa svarer jeg: det har Grundloven ikke villet; den har villet, at vi skulde gjøre det, naar vi fandt Tiden beleilig og sølte Trang dertil; jeg gjentager det: Grundloven har selv undladt at ordne Folketikkens Forfatning, fordi den ei fandt Tiden beleilig og ei sølte Trang dertil; altsaa, dersom vi vilde gjøre det, uden at Tiden var beleilig og uden at vi sølte Trang dertil, saa vilde det være at handle aldeles imod den Vel, Grundloven paaviser. Den ærede Rigsdagsmand siger, at Sagen ogsaa kommer til os i Landstingets Navn. Hvad siger da Landstinget? Landstinget kan ikke sige Andet end: hvis I finde Tiden beleilig, saa forhandler Sagen; hvis I troe, at der kan komme noget Godt ud af Forslaget, saa forhandler det. Hvis I troe, det er hensigtsmæssigt, saa vedtager det, men Landstinget kan aldrig sige: men er ingen af disse Betingelser tilstede, saa behandler alligevel Sagen af Høflighed imod os." Saadant kan Landstinget umuligt sige, og det vilde ogsaa være overordentlig farligt, dersom vi kom ind paa saaledes at handle af Høflighed; thi gaae vi først ind paa af Høflighed at behandle en Sag, uden iøvrigt at ansee det for rigtigt, saa komme vi let til at gaae et Skridt videre og maafee endog ved tage en Sag af Høflighed, og derved kunne vi da faae en Lov vedtagen af Folkethinget og Landstinget af gjenfærdig Høflighed — og hvis Regjeringen da ogsaa af Høflighed vilde forelægge Hans Majestæt Kongen den til Stadfæstelse, saa kunde der altsaa saaledes fremkomme en Lov af Høflighed, som hverken Rigsdagen eller Regjeringen havde anseet for ønskelig. En saadan Fremgangsmaade troer jeg ikke er den rette, desuden maa jeg ansee en sliig Høflighed for yderst farlig, ogsaa af den Grund, at derved vilde den Betyggelse, som Grundloven har tilstøttet ved at bestemme, at Rigsdagen skulde bestaae af Folkething og Landsting, aldeles bortfalde.

Barfod: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet for en personlig Bemærkning.

Barfod: Naar den ærede Rigsdagsmand, der nu satte sig, brugte det Udtryk, at han havde behandlet mig med stor Staaansomhed, skal jeg dertil svare, at jeg forlanger ingen Staaansomhed af den ærede Rigsdagsmand; jeg ønsker den ikke. Og da han til Beviis for denne Staaansomhed oplæste en Deel af mit Foredrag af Rigsdagstidenden, viste det sig ogsaa, af hvad Natur hans Staaansomhed var. Jeg bød ham om at fortsætte, for at han kunde gjendrive sig selv med at læse det Følgende; men det var han ikke tilbøielig til. Jeg opfordrer derfor de ærede Medlemmer til at læse derfra, hvor den nævnte ærede Rigsdagsmand standsede, kun nogle Linier længere, saa ville de see, haaber jeg, det ønskeligste Beviis paa, at, dersom den ærede Rigsdagsmand havde havt Mod til at læse videre, vilde han have seet sig selv gjendreven ved mine Ord. (Lillich: Læs det selv). Naar den ærede Rigsdagsmand troer at kunne affærdige mine Bemærkninger om et Par kongelige Resolutioner med en Spøg om en Etatsraad og en Conferentsraad, som skal jeg tillade mig at bemærke, at han talte kun om een kongelig Resolution, men at det dog maa være noget ganske Andet, naar der er Tale om 4 forskjellige kongelige Resolutioner, afgivne til 4 forskjellige Tider og under 2 forskjellige Ministerier, og den ærede Rigsdagsmand har dog vel saamegen Agtelse, vil jeg haabe, for kongelige Resolutioner, at, om han end mener, at der kan indløbe en Feiltagelse i en enkelt, saa kan han dog neppe mene, at den samme Feiltagelse uforandret skulde gjentage sig saaledes — jeg gjentager det — under 2 forskjellige Ministerier og i 4 forskjellige kongelige Resolutioner. Jeg tilbød ogsaa at skulle skaffe ham flere Beviistlige heder, hvis han attraaede saadant, saa at han slet ikke vil kunne finde nogen Anledning til at slaae det hen med en Spøg om en Conferentsraad og en Etatsraad. . . .